

Franz Lehari "Lõksu, purnid"

1111

panna.

Scater.

Eluähtune uudislike opereti „Lõksu purnid“ ette-
kanne jättis Meeldiselt õige rahuldava mõjutunde
järele, millest niihästi wiisriikas muusika kõige kirju-
kaadilise, olgugi mitte väga siltitawa tegewuskitu
keskel kui ta tegelaste läbiligi korralik osatähtmine
põhjust andis, nagu see suure osa peaosaliste tegewuses
teatavalisel ladususel nähtawale tuli (hr. Panna —
Pipratwa, neiu Sals — Suzä; neiu Hilba Hellas —
Wizzi j. l.). Teiste seas wõrdlemisi ilmapaistwamad
olwad oma illesannete täitmisel nimelt Glöppleri
Arijuhataja Janku (hr. G. Awesson), Glöppleri (hr.
E. Kurnim) — ainult II waatuses ei peaks ka
Suzaga mängides esteetika-piiridest edaspidi mitte Me-
astuma — ja Wöttech (hr. B. Hansen), kes ise-
äransis hääliliselt head mõju awaldas. Sals ei olnud
oma mängus ka wana Wälösch Blacel (hr. A.
Michelson), Luna ja Laul. Kallabasele mõjuwusele ei
suutnud tungida. Kuhu poolest hästi õnnestanud ol-
wad weel parim Grobl (hr. Altermann) ja Knopperl
(hr. Karro). Uut huwitusekõlge padub kõne all olem
toode muu seas noore-ealiste loori ning ilmittegelaste
mängusetoomise läbi, mis tegewusesse heandjulist
wärsust kaasa toob. See tegelastelilist eluähtusele
etendusele lahlemata hea osa mõju ilms, olgugi
ei loori teheselordel etteastel — arwatawaste wästmise
tagajärjel — tuntawat häältemajumist mängata mõis.
Noorte ilmittegelaste heast awaldas nimelt wäike Lepp
wäike Suzä osas sympatilliku mõju, kuna Janku
osa etendaja (wäike Lambergi) hääl tõrgemaregilt-
rällis ilmitlanus weidi nõrgamõitu, buetis kaaslau-
misel aga õige mõnus oli. Talle loorid kui ta
orkester täitwad oma osa — kui mõned wähemad
hooletused maha arwata — õige korralikult.
Pealtwaatajad olk. pühade lähebusest hoolimata,
etendusele õige rohkesti loogitud. W.

„Päevaleht“ nr 290, neljapäeval,
17. detsembril 1909